

2017

side 1

Prædiken til 1. s. e. Hellig 3 Konger 2017.

Tekst: Luk. 2, 41-52.

Et glimt ind i Jesu barndomsliv.

Et glimt som enhver kan genkende sig i.

Lukas gav os Jesu egen historie og i den fortælles også ethvert menneskes historie.

Det er en meget smuk tekst, som fortæller os lige midt ind i hjertet af at være menneske. Og at Jesus er midt i det menneskelige med sig selv.

Et barns længsel at gå på egen vej. Forældres skræk for at skulle miste deres barn. Nært, dramatisk og følelsesladet fortæller Lukas det. Og nøgternt og enkelt.

Op gennem tiden har mange broderet på denne beretning fra Jesu barndom, og fantaseret over hvad han gjorde som barn. En fortæller at Jesu sad og formede små fugle af ler. Man ser for sig Jesus sidde på jorden, og lege med vand og ler, og forme små lurfugle, som han så kastede op i luften, og fuglene blev levende og fløj omkring.

Mest kendte er måske Selma Lagerlöfts Kristus legender, som er lignende historier udtænkt om Jesu barndom.

Helt anderledes enkel er Lukas beretning, nøgtern og livsnær, som enhver familie har oplevet det. Et smukt billede af det ethvert menneske skal igennem, at finde sine egne veje og gå dem. Finde sig selv og sin tro. Og Jesus gik ikke udenom det menneskelige, men var menneske, som ethvert menneske.

Et barn, et menneske på vej fra barndom til voksenliv, er et menneske midt i relationer. Til forældre, til søskende, til naboer,

2017

side 2

til venner, til alle de mange mennesker som er rundt om det. Og til sig selv.

Et menneske er også, det er væksten mod modenhed, i relation til sig selv. Hvem er jeg, hvad er jeg, hvor er jeg, hvorfor er jeg?

Menneskets vækst går fra baby til barn til tumling, til between-ager og til teenager til ung og til voksen og siden til senior og gammel. Babytiden er uden bevidsthed om sig selv, der leves fra sansning til reaktion. Babyen mærker sult og græder, mærker sin mors varme og falder til ro. Ingen af os kan huske noget fra den tid. Men langsomt som vi voksede, begyndte vi at udvikle en indre bevidsthed, og ved 10-12 års alder begyndte man at blive bevidst om sig selv. Nu begyndte vi at reflektere over vore indtryk, det vi sansede blev bearbejdet i vort indre, og den indre bevidsthed blev en del af os.

Et puslespil er et godt billede på hvad det er et menneske gør gennem sin opvækst. Det samler sindets indre billede af verden.

Livets store puslespil har ikke kun 10 brikker, men tusindvis af brikker. Indtryk, sansninger, ord og sprog kommer til, oplevelse og erfaringer og mennesker omkring os, giver brikker til det billede af livet vi samler inden i os, som man samler et puslespil med tusindvis af brikker. Der dannes i os et billede af mit hjem, mine nære omgivelser, naturen, min by, menneskene i vuggestue, børnehave, skole og nabolag og familie. Og vi sanser videre og oplever og iagttager og tænker og lidt efter lidt falder brikker på plads og danner et billede af livet og min verden inden i os.

Og når man lægger mærke til hvad børn tænker og spørg om, så er Gud tidligt med i hvad et menneske tænker på. Også her er

2017

side 3

beretningen om Jesus meget livsnær, som 12 årig havde han allerede Gud med i sin bevidsthed.

Jesu verden var Maria og Josef, og søskende som kom til i familien. Josefs lille tømmerværksted, med duft af træ og spåner, gangen med sin mor til brønden efter vand, naboer og naboers børn, æsler og køer, madlavning over ildstedet, leg og pligter, og lørdagen hvor han stod sammen med Josef i synagogen, og hørte ord læst fra hellige skriftruller og menigheden syngende i bøn. Og som dreng den daglige gang til synagogeskolen og læsning af jødernes lovskrifter og hellige bogruller.

Jesu verden var også årstidernes vekslen, og højtiderne som blev fejret af hele byen. Og hvert år havde Maria og Josef været i Jerusalem og Jesus havde spurgt og hørt om byen og templet og om Gud.

Og nu var han 12 år, og i år skulle han med for første gang til Jerusalem til påskefesten.

Nu skulle han selv med, dette er menneskets vej, at gå selv. Babyen og barnet bæres og føres og ledsages af forældrene, og lever og modtager det meste gennem sine forældre. Og forældre har det med at ville beskytte og kontrollere hvad barnet skal opleve og hvordan det skal opleve det som sker, og forældre vil gerne tolke og forklare for barnet. Og det er god hjælp på de første skridt. Men naturligt kommer det, at barnet i sin opvækst nu selv skal gå. Som man slap sit barn da man lærte det at gå på sine ben, skal man gradvist slippe barnet mere og mere, give det lov til at gå mere og mere selv. Det skal man som forældre gøre, lade barnet, som nu er pige eller dreng, selv få lov at opdage og

2017

side 4

gøre egne erfaringer.

Den tid var kommet for Jesus, i forhold til Maria og Josef. Nu skulle Jesus selv med til Jerusalem, nu skulle han selv se, dufte, høre, opleve, tænke og tolke.

Det er her at et menneskes egen bevidsthed bliver til. Det er her at et menneske finder sig selv.

Barnet er ikke min ejendom, men et menneske der selv skal leve sit liv, og bære ansvar og pligter.

Denne periode i et menneskes opvækst er spændingsfyldt, egen følelser, forældres følelser, ligger lige under huden. Frygt for barnet, kærlighedens bånd, glæde og stolthed, alt det klinger sammen i følelseslivet. For at et menneske skal vokse godt og sundt, skal der plads og rum til, der skal frihed og tillid til, der skal slippes. Der skal slippes med kærlige øjne der følger på afstand.

Og som jeg læser denne historie om Jesus, Josef og Maria på tur til Jerusalem, så ser jeg at Maria og Josef gav Jesus lang snor, de lod ham gå, men de havde ham i deres omtanke og forældrebevidsthed. Ude af øje, men fastholdt i kærlighed.

De havde nogle gode dage i Jerusalem, drengene fra Nazareth turede rundt i Jerusalems mylder ved påskefesten, snart her, snart der, oplevede og så, og om aftenen ved aftensmåltidet blev der snakket og diskuteret. Børn og voksne sammen, og Maria og Josef snakkede med, og nød deres drengs glæde.

I morgen rejser vi hjem til Nazareth sammen med de andre, sagde Josef til Jesus. Straks ved daggry.

At Maria og Josef havde givet Jesus lang snor, viser fortællingen. Jesus var stået op sammen med de andre, Josef og

2017

side 5

Maria havde pakket deres ting på æslet. Og de begav sig af sted, for Jesus fulgtes selvfølgelig med de andre drenge fra Nazareth. Tænkte de, og skyndte sig efter.

Men da sker det, som er alle forældres skræk. De kan ikke finde ham. Da de ved aften har indhentet alle, opdager de at Jesus ikke er med i rejsefølget. Maria og Josef vender om, og må have gået om natten på de snoede stier tilbage til Jerusalem.

Med alle mulige tanker i sindet. Jesus er blevet væk.

Det må have været 3 lange dage, for først efter tre dage fandt de ham. De så ham stå mellem lærde jøder og som han snakkede med.

Det som fortælles os her er, at Jesus ikke var blevet væk, tværtimod han havde fundet hjem. Han var blevet væk for Maria og Josef, men han var ikke blevet væk for sig selv.

Jesus havde fundet med sig selv, det sted og den tro, hvor han hørte hjemme. Jeg bør være i min faders hus.

Det som alle mennesker finder på et tidspunkt i deres opvækst, nu lever jeg ikke længere gennem mine forældre, jeg har fundet det jeg selv tror på. Jeg har fundet mit åndens hjem.

I Jesu bevidsthed var den vigtigste relation nu til Gud, hans himmelske fader. Templet i Jerusalem var blevet ”min faders hus!”

Maria og Josef stod der med al deres frygt, og kærlighed.

Og gensynets lettelse. Men også med den opdagelse i mødet med Jesus, nu er han voksen, nu går han sine egne veje. Vores forældre rolle og autoritet er brudt, Jesu stod der foran dem med sin egen myndighed. Og Maria og Josef bøjede deres forældre rolle, og gjorde det med undren og måske stolthed.

Som alle forældre også har oplevet at pludselig en dag trådte ens datter eller søn i karakter, og sagde sin mening, udtrykte sin holdning. Og man stod tavs, og en varm stolthed begyndte at fylde i forældrehjertet.

Min søn, min datter, har fundet sin indre og egen kerne at tro og leve ud fra.

Beretningen om Jesus som 12 årig i Templet, er en smuk skildring af denne vækst mod modenhed. Dette vigtige sted på et menneskes livsrejse. At finde sig selv, og selv at finde Gud.

Enkelt fortæller Lukas os alle ind på den vej gennem livet, at selv finde Gud, og opdage at Gud er min himmelske fader, og jeg hører ham til, og kan leve mit liv i tillid til ham.